

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 283/2024
26.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милоша Чакића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великој Плани К. 261/21 од 21.04.2023 године и Вишег суда у Смедереву Кж1 131/23 од 20.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милоша Чакића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великој Плани К. 261/21 од 21.04.2023 године и Вишег суда у Смедереву Кж1 131/23 од 20.10.2023. године, у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К. 261/21 од 21.04.2023 године године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. КЗ, изречена му је условна осуда и тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 131/23 од 20.10.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Великој Плани К. 261/21 од 21.04.2023 године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Милош Чакић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи тако што ће донети ослобађајућу или одбијајућу пресуду или исте укине и предмет врати на поновну одлуку Основном суду у Великој Плани.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости образлажући повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП наводи да се у „диспозитиву“ пресуде не утврђује у односу на које лице је наступила конкретна опасност и да нису утврђени сви елементи кривичног дела за које је осуђен окривљени. Даље се наводи да је суд у изреци утврдио постојање квалификаторне околности (тешка телесна повреда) али није утврдио, нити је навео у односу на које лице је окривљени изазвао опасност (па макар та лица била и неодређена), а што су једино могли бити учесници Крстовданског вашара, а која околност, ма колико се може сматрати да је очигледна, мора бити изричито утврђена, јер представља елемент кривичног дела. Поред изнетог, бранилац наводи и да је окривљени осуђен за кривично дело из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. КЗ, без позивања на основне облике наведених кривичних дела предвиђене у ставовима првим наведених чланова, а што само по себи чини да је примењен закон који се не може применити.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Радња извршења кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 5. КЗ обухвата два основна облика изазивања опште опасности и то опште опасном радњом или општеопасним средством, а дело је довршено наступањем те опасности за живот или тело људи или за имовину већег обима, при чему је потребно да су инкриминисане радње учињене из нехата.

Изреком првостепене пресуде утврђено је да је окривљени, у стању урачунљивости, при чему је био свестан да својом радњом може учинити дело, али је олако држао да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити, општеопасном радњом – моторном силом изазвао опасност за живот и тело људи, услед чега је наступила тешка телесна повреда оштећене ББ, сада ББ1 и то на тај начин што је својим путничким моторним возилом

управљао улицом, која је због одржавања културно-туристичке манифестације Крстовдански вашар, била затворена за јавни саобраћај решењем надлежних органа, па је услед кретања моторним возилом на месту обезбеђеном за одржавање наведене манифестације, дошло до контакта са оштећеном која је критичном приликом задобила тешку телесну повреду, при чему је био свестан забрањености свог дела.

По налажењу Врховног суда, из чињеничног описа радње извршења кривичног дела због кога је окривљени оглашен кривим, произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 5. КЗ, а имајући у виду да из изреке јасно произилази да је окривљени у стању урачунљивости, општеопасном радњом – моторном силом изазвао опасност за живот и тело људи, који су били учесници културно-туристичке манифестације Крстовдански вашар, која се одржавала у улици којом се кретао окривљени критичном приликом својим путничким моторним возилом, а која улица је била затворена решењем надлежних органа општинске управе. Наиме, у конкретно случају, наступила је апстрактна опасност за све учеснике културно-туристичке манифестације, која се одржавала управо у улици која је била због тога и затворена за саобраћај решењем надлежних органа општинске управе, а затим и конкретна опасност за оштећену ББ, сада ББ1, јер је, услед кретања моторног возила окривљеног на месту обезбеђеном за одржавање наведене манифестације дошло до контакта и која је том приликом задобила тешку телесну повреду ближе опредељену у изреци пресуде.

Имајући у виду наведено, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред изнетог, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, обзиром да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. КЗ, за које је окривљени АА и оглашен кривим побијаним правноснажним пресудама. Чињеница да је окривљени оглашен кривим за кривично дело из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. КЗ, без позивања на основне облике наведених кривичних дела предвиђених у ставу 1. наведених чланова, само по себи не представља повреду закона из члана 439. тачка 2) односно само по себи не чини да је примењен закон који се не може применити из разлога што је у изреци означен назив дела - тешко дело против опште сигурности, чланови закона – 288. и 278. КЗ, као и ставови означених чланова, те се у потпуности може идентификовати кривично дело за које је окривљени правноснажним пресудама оглашен кривим и осуђен.

У преосталом делу, захтев за заштиту законитости је као неодозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења нумерише и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона бранилац у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП

наводима у којима износи своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених побијаним пресудама, а везано за постојање саобраћајног знака – забрана саобраћаја и на својим чињеничним закључцима заснива став да радње окривљеног треба правно квалификовати као кривично дело из члана 289. КЗ, а за које кривично дело је наступила застарелост кривичног гоњења.

Како наведена повреда закона - погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев у овом делу оцењен као недозвољен.

Са свега изложеног, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**